

Em. prof. dr hab. Janusz A. Strzępka
Katedra Prawa Gospodarczego i Handlowego
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach

Recenzja

Rozprawy doktorskiej mgr Luizy Jedlińskiej pt. „Biznesowa ocena sytuacji i jej uregulowanie w Kodeksie spółek handlowych”, Szczecin 2025, ss. 239.

Promotor: Prof. dr hab. Zbigniew Kuniewicz. Uniwersytet Szczeciński

I. Uwagi ogólne – tematyka i zakres rozprawy.

I.1. Wybór tematu rozprawy doktorskiej w pełni zasługuje na poparcie i ze wszech miar trzeba uznać go za słuszny. Zasługuje na uznanie, biorąc pod uwagę, że problematyka ta jest nowa na gruncie odpowiedzialności w spółkach kapitałowych w kodeksie spółek handlowych. Praca doktorska stanowi obszerną analizę polskiego uregulowania zasady biznesowej oceny sytuacji na tle unormowań prawnych amerykańskich oraz wybranych regulacji europejskich (niemieckich, austriackich, litewskich, niderlandzkich, włoskich, szwedzkich) w zakresie odpowiedzialności członków zarządu za szkodę wyrządzoną spółce w wyniku podjętej ryzykownej decyzji biznesowej (s. 62-96). Wskazać trzeba, że zasada biznesowej oceny sytuacji (*business judgment rule*) została uregulowana w Kodeksie spółek handlowych w wyniku reformy prawa handlowego przeprowadzonej w latach 2019-2022. Konstrukcja *business judgment rule* jest w ujęciu kodeksowym sprzężona z odpowiedzialnością (odszkodowawczą) członków zarządu za szkodę wyrządzoną spółce kapitałowej. Zważyć trzeba, że niedołożenie staranności wynikającej z zawodowego charakteru działalności lub niedochowanie lojalności względem spółki stanowi niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków wynikających ze stosunku członkostwa w zarządzie. Niestaranne, nielojalne wykonywanie tych obowiązków wykracza poza stosunek członkostwa w zarządzie, przez co narusza art. 201 § 1 w zw. z art. 209¹ § 1, art. 300⁶² § 1 w zw. z art. 300⁵⁴, art. 300⁷³ § 1 w zw. z art. 300⁵⁴ albo art. 368 § 1 w zw. z art. 377¹ § 1 KSH. Przy jednoczesnym spełnieniu pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, podlega negatywnej kwalifikacji prawnej z art. 293 § 1, 300¹²⁵ § 1 albo 483 § 1 KSH. Jednakże w praktyce zachodzi potrzeba ochrony – mówiąc ogólnie – członków zarządu przed ponoszeniem odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną spółce w sytuacji dołożenia przez nich staranności przy rzetelnym i

lojalnym podejmowaniu ryzykownych decyzji biznesowych. W literaturze stąd panuje przekonanie, zgodnie z którym ustawodawca uregulował w kodeksie spółek handlowych zasadę biznesowej oceny sytuacji, jako tzw. „bezpieczna przystań” pełniącą funkcję ochronną wobec decyzji podejmowanych przez menedżerów spółek (ss. 186-189 i powołane tam poglądy). Autorka po dokonaniu szeregu istotnych ustaleń (s. 183-210) mających wpływ na konstrukcję zastosowanej w Kodeksie spółek handlowych zasady biznesowej oceny sytuacji reprezentuje pogląd, który w pełni podzielam, że należy ją wyinterpretować z całości regulacji prawnej w zakresie stosunku członkostwa w zarządzanie spółki oraz działań (zaniechań) wykraczających poza treść, w szczególności z art. 293 § 1 i § 3 KSH w zw. z art. 201 § 1 i art. 209¹ § 1 KSH (analogicznie z art. 300¹²⁵ § 1 i § 2 w zw. z art. 300⁶² § 1 albo art. 300⁷³ § 1 i art. 300⁵⁴ KSH, jak również z art. 483 § 1 i § 3 KSH w zw. z art. 368 § 1 oraz art. 377¹ § 1 KSH). Wąsko rozumiana zasada biznesowej oceny sytuacji została natomiast uregulowana w ramach art. 293 § 3, 300¹²⁵ § 2 oraz 483 § 3 KSH. Należy ją odnieść do sądowej oceny decyzji menedżerskich dokonywanej z perspektywy *ex ante*, zamiast z perspektywy *ex post*. Powyższe regulacje w opracowaniu poddane są przez Autorkę wnikliwej analizie i ocenie.

I.2. Zakres rozprawy jest bardzo obszerny. Można z powodzeniem skonstatować, że mamy tutaj do czynienia w gruncie rzeczy z poważnym studium prawno-porównawczym obejmującym swoim zakresem analizę prawną uregulowań koncepcji *business judgment rule* w amerykańskim porządku prawnym, w wybranych europejskich systemach prawnych oraz w kodeksie spółek handlowych. Zamieszczone w rozdziałach I i II uwagi prawno-porównawcze stanowią obszerną analizę badanych zagadnień, zostały szczegółowo i rzetelnie przedstawione. Podkreślić trzeba, że Autorka wykazała się znakomitą wiedzą, znajomością rozpatrywanych zagadnień i unormowań oraz literatury i orzecznictwa. Uwagi prawno-porównawcze mają nie tylko walor poznawczy i teoretyczny, ale w przyszłości mogą być pomocne przy rozwiązywaniu różnych problemów pojawiających się przy stosowaniu zasady *business judgment rule* uregulowanej w Kodeksie spółek handlowych.

Zakres opracowania jest szeroki, obejmujący wspomnianą już problematykę zagraniczną odnoszącą się do zasady *business judgment rule* oraz rozwiązania zastosowane w kodeksie spółek handlowych, obejmujące odpowiedzialność odszkodowawczą członków zarządu spółek kapitałowych i konstrukcję normatywną wspomnianej zasady (rozdziały III i IV). W związku z tym nasuwa się uwaga dotycząca tematu rozprawy. Uważam, że temat jest zbyt ogólny, mało precyzyjny i może powodować u czytelnika wątpliwości o jaką biznesową

ocenę sytuacji tutaj chodzi i gdzie jest ona uregulowana w kodeksie spółek handlowych i czego ona dotyczy. Nie każdy przeciętny prawnik wykazuje się tak doskonałą znajomością prawa spółek. Stąd uważam, że temat pracy powinien być przez Autorkę zmieniony i „doprecyzowany”, zwłaszcza jeżeli rozprawa powyższa będzie przeznaczona do opublikowania. Przykładowo proponuję: „Zasada biznesowej oceny sytuacji (*business judgment rule*) w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej członków zarządu spółek kapitałowych, w kodeksie spółek handlowych”.

I.3. Rozprawa oparta jest o solidną bazę źródłową. Literatura krajowa została wykorzystana w pełni. Literatura zagraniczna (anglojęzyczna i niemiecka) została wykorzystana w stopniu całkowicie wystarczającym. W rozprawie wykorzystano ponadto obszerne orzecznictwo krajowe i w stopniu ograniczonym, orzecznictwo obce. Pomocne jest dla czytelnika zamieszczenie na końcu opracowania (s. 215-236) wykazu źródeł obejmującego źródła prawa, orzecznictwo polskie, orzecznictwo zagraniczne, literaturę.

II. Uwagi merytoryczne – konstrukcja rozprawy i stosowane metody badawcze.

II.1. Recenzowana rozprawa liczy 239 stron w numeracji ciągłej (łącznie ze spisem treści, wykazem skrótów, wstępem i zakończeniem, wykazem źródeł, streszczeniem w języku angielskim) i składa się z 4 rozdziałów merytorycznych, wstępu oraz zakończenia. Autorka charakteryzuje kolejno: modelową koncepcję *business judgment rule* na gruncie amerykańskiego porządku prawnego (Rozdział I), koncepcję *business judgment rule* w europejskich porządkach prawnych (Rozdział II), odpowiedzialność odszkodowawczą członka zarządu spółki kapitałowej (art. 293 § 1, 300¹²⁵ § 1 oraz 483 § 1 KSH – Rozdział III), koncepcja *business rule* w polskim porządku prawnym (Rozdział IV). Rozdziały dzielą się na punkty (1, 2, 3 itd.), te zaś – w większości – na podpunkty na dalszych poziomach szczegółowości (zob. przykładowo jednostki podziału Rozdziału I (3.1; 3.1.1; 3.1.2) lub IV (2.1; 2.2.2; 2.2.3)).

II.2 Przyjęta konstrukcja pracy (układ pracy) nie budzi poważniejszych zastrzeżeń. Jest on logiczny, przejrzysty, związany ze sposobem ujęcia tematu i tokiem wyводу, a przede wszystkim wyznaczonym przez genezę i strukturę regulacji, zwłaszcza zagranicznych odnoszących się do koncepcji *business judgment rule*. Można mieć uwagi odnośnie Rozdziału III. pkt. 5.2.1.1. Niedochowanie należytej staranności na gruncie art. 293 § 1 i § 2 KSH (art. 483 § 1 i § 2 KSH) – s. 131-141, dotyczącego już stanu nieobowiązującego (przede wszystkim

§ 2 wspomnianych przepisów). Można było ograniczyć się do stwierdzeń, że przed nowelizacją przepisów Kodeksu spółek handlowych postępowanie niestaranne stanowiło wystarczającą podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej członka zarządu spółki kapitałowej oraz, że niedołożenie wymaganej w danym przypadku staranności trzeba było postrzegać jako nienależyte sprawowanie mandatu, wykraczające poza treść stosunku członkostwa w zarządzie spółki. Stąd postępowanie niestaranne było jednocześnie sprzeczne z prawem. Inna sprawa, że istniejące różnice w nauce i orzecznictwie odnośnie odpowiedzialności członka zarządu za niestaranne działanie (zaniechanie) przesądziło dokonanie reformy przepisów dotyczących tych kwestii.

II.3 Główną metodą badawczą – jak pisze Autorka we Wstępie s. 14 – zastosowana w rozprawie doktorskiej jest metoda formalno-dogmatyczna. Analizie poddano teksty aktów prawnych, literaturę przedmiotu oraz orzecznictwo odnoszące się do odpowiedzialności członków zarządu za szkodę wyrządzoną spółce oraz narzędzi łagodzących tę odpowiedzialność. Ukształtowanie koncepcji *business judgment rule* w systemie opartym na common law oraz zastosowanie jej w europejskich porządkach prawnych uzasadniło skorzystanie z metody prawno-porównawczej. Genezę amerykańskiej koncepcji *business judgment rule* przeanalizowano w oparciu o metodę historyczną. Przy użyciu tej metody zbadano także kierunki rozwoju orzecznictwa odnoszącego się do odpowiedzialności członków organów spółki za szkodę wyrządzoną spółce. Zwrócić uwagę trzeba na zastosowanie wykładni gramatycznej, która dąży do ustalenia rzeczywistego znaczenia wyrażen i zwrotów użytych w przepisach prawa (wykładnia semantyczna) przy oparciu się na zasadach składni języka (analiza syntaktyczna). Do wykładni gramatycznej należy również zaliczyć ustalenie rzeczywistego znaczenia tekstu przepisów prawa na podstawie wniosków wysuniętych zgodnie z przyjętymi regułami logiki. Zastosowanie powyższych metod wykładni przez Autorkę służy ustaleniu celów przepisów i norm prawnych lub ich zespołów albo nawet całego (lub części) porządku prawnego (*ratio legis*). Nie można bowiem poznać rzeczywistego znaczenia przepisów i norm prawnych bez poznania ich celu, funkcji, jaką mają one spełnić. Stąd praktyka wykładni nieraz opiera się wyraźnie na analizie teologiczno-funkcjonalnej. Tutaj z reguły powstają zasadnicze problemy wymagające szczególnie tego rodzaju analizy. Autorka ustalając *ratio legis* badanych przepisów (rozwiązań legislacyjnych) miała na względzie całość obowiązującego, interesującego ją porządku prawnego oraz miejsca, jakie rozpatrywany przepis lub norma zajmują w systemie prawa. Stąd *ratio legis* jest koniecznym elementem wykładni, kontrolującym ją i uzupełniającym. Taki sposób wykładni, w którym sięgnięto do

ratio legis umożliwiło go ustalić w sposób zgodny z celami i funkcją całej instytucji lub grupy norm, do których należy rozpatrywany przepis. Odnosi się to do wszystkich metod wykładni zastosowanych w pracy przez Autorkę.

III. Merytoryczna ocena rozprawy.

III.1. Jeżeli chodzi o przedstawienie i analizę stanowiska prawa polskiego to, jak nadmieniono, podstawowe znaczenie mają tu rozważania objęte rozdziałem III i IV rozprawy. W rozdziale III podjęto analizę odpowiedzialności odszkodowawczej członka zarządu spółki kapitałowej (art. 293 § 1, 300¹²⁵ § 1 oraz 483 § 1 KSH). Sięgnięto do dotychczasowego dorobku prawnego celem ustalenia czy omawiane w doktrynie wątpliwości związane z charakterem odpowiedzialności członków zarządu spółek kapitałowych są aktualne i czy reforma prawa korporacyjnego zmieniła sporny stan prawny. Stąd Autorka podjęła następujące kroki badawcze: przeprowadziła analizę treści przepisów regulujących odpowiedzialność członków zarządu za szkodę wyrządzoną spółce (art. 293 § 1 oraz art. 483 § 1 KSH); zbadała wpływ treści uchylonych art. 293 § 2 i 483 § 2 KSH na reguły ponoszenia odpowiedzialności przez członków zarządu; rozważyła, czy ukształtowanie art. 209¹ oraz 377¹ KSH przesądziło właściwą kwalifikację niedochowania należytej staranności jako przesłanki winy albo sprzeczności z prawem lub postanowieniami umowy spółki (statutu). Analiza charakteru norm prawnych objętych art. 293 § 1 w zw. z art. 209¹ KSH oraz 483 § 1 w zw. z 377¹ KSH na gruncie podstaw prawnych odpowiedzialności, pozwoliło na ocenę charakteru prawnego tej odpowiedzialności oraz wskazanie, że niedołożenie staranności wynikającej z zawodowego charakteru działalności lub niedochowanie lojalności względem spółki przez menedżera stanowi niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków menedżerskich wynikających ze stosunku członkostwa w zarządzie (ss. 131-145; 150-153 oraz 101-107; 121-124). Autorka zgodziła się z dominującym poglądem i przyjęła, iż niedołożenie staranności wynikającej z zawodowego charakteru działalności oraz niedochowanie lojalności wobec spółki stanowią przesłanki sprzeczności z prawem i postanowieniami umowy spółki. Niedołożenie przez członka zarządu staranności zawodowej skutkuje naruszeniem art. 209¹ lub 377¹ KSH. Mamy tutaj rozszerzenie odpowiedzialności członków zarządu z art. 293 § 1 KSH na przypadki, w których bezprawność wynika z naruszenia art. 209 § 1 KSH, gdyż przepis art. 209¹ KSH nakłada na członka zarządu obowiązek dołożenia staranności, którego naruszenie uzasadnia odpowiedzialność odszkodowawczą.

III.2 Nie budzą zastrzeżeń ani wątpliwości uwagi Autorki dotyczące zasad odpowiedzialności i podstaw odpowiedzialności członków zarządu charakteru odpowiedzialności odszkodowawczej, przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej i jej zakresu. Zważyć tutaj trzeba, że odpowiedzialność członków organów wobec spółki, za szkodę jej wyrządzoną przez działalność sprzeczną z prawem lub postanowieniami umowy (statutu) spółki w przepisach art. 293 § 1 i 483 § 1 KSH opiera się na zasadzie winy. Tutaj należało podkreślić w tym rozdziale, że oba powołane przepisy sytuują zarazem poprzez nawiązanie do konstrukcji domniemania winy (art. 471 KC: tak np. wyr. SA w Gdańsku z 29.7.2014 r., V ACa 781/13 Legalis; odmiennie niesłusznie wyr. SA w Gdańsku z 23.1.2013 r., V ACa 1016/12 Legalis. SA orzekł „biorąc pod uwagę prymat stosunku organizacyjnego nad innym stosunkiem prawnym łączącym danego członka zarządu ze spółką, uznać należało, że dyspozycja art. 483 § 1 KSH (odpowiednio art. 293 § 1), w przypadku wyrządzenia szkody spółce przez członka zarządu wadliwym wykonywaniem zarządu, stanowi autonomiczną podstawę dochodzenia roszczeń odszkodowawczych. W tym wypadku, wyłączone zostały tzw. zasady ogólne wynikające z KC”) odpowiedzialność członków organów w reżimie odpowiedzialności kontraktowej. Odpowiedzialność opisana w powołanych przepisach ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej, do której należy stosować ogólne przepisy Kodeksu cywilnego o takiej odpowiedzialności. Różnica unormowań w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością i spółce akcyjnej polega na tym, że zgodnie z art. 490 KSH przepisy 479-489 KSH nie naruszają praw akcjonariuszy oraz innych osób do dochodzenia naprawienia szkody na zasadach ogólnych. Brak jest odpowiednika tego przepisu w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Wkroczenie w art. 490 KSH na „zasady ogólne”, to głównie na przepisy KC o czynach niedozwolonych (zob. np. wyr. SA we Wrocławiu z 12.11.2011 r. I ACa 719/10.MPH.2012, Nr 2 poz. 49). Przepis ten usuwa wątpliwości co do dopuszczalności dochodzenia naprawienia szkody przez akcjonariuszy, jeżeli osoby wymienione w art. 479-489 KSH równocześnie wyrzodziły szkodę spółce, której naprawienia na ich podstawie spółka może się domagać. Można było w tym rozdziale rozważyć powyższą kwestię, w braku odpowiednika przepisu art. 490 KSH, gdy chodzi o spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, a w szczególności czy dopuszczalne są roszczenia wspólników z tytułu wyrządzonej im osobiście szkody, przeciwko członkom zarządu spółki i innym osobom ponoszącym odpowiedzialność wobec spółki. Przykładowo można wskazać przypadki zbiegu roszczeń odszkodowawczych z art. 293 § 1 KSH z roszczeniami *ex delicto* wspólników wobec członków organów spółki z o.o. (np. roszczenia restytucyjne z bezpodstawnego wzbogacenia członka zarządu spółki).

III.3. Przy omawianiu kwestii związanych z odpowiedzialnością odszkodowawczą z art. 293 KSH można było krótko wspomnieć o zabezpieczeniu roszczeń spółki wobec podmiotów odpowiadających na tej podstawie, w trybie art. 887 § 1 w zw. z art. 902 KPC, w toku egzekucji prowadzonej przez spółkę przeciwko nim.

III.4. Autorka dokonując analizy odpowiedzialności odszkodowawczej członka zarządu spółki kapitałowej w rozdziale III rozprawy stwierdziła (s.153), że są one wstępem do dalszych analiz związanych z regulacją art. 293 § 3, 300¹²⁵ oraz 483 § 3 KSH, które stanowią normatywne odzwierciedlenie polskiej koncepcji *business judgment rule* omówionej szczegółowo w rozdziale IV rozprawy (ss. 154-203). Rozdział powyższy, ma podstawowe znaczenie dla rozważanej w rozprawie problematyki. Dokonano obszernej i pogłębionej (z uwzględnieniem stanowisk obcych omówionych poprzednio w rozdziałach I i II odnoszących się do zasady *business judgment rule*) analizy kwestii pojęcia staranności wynikającej z zawodowego charakteru działalności (art. 293 § 3, 300¹²⁵ oraz 483 § 3 KSH); konstrukcji biznesowej oceny sytuacji oraz jej funkcji w prawie korporacyjnym. W wyniku przeprowadzonej analizy Autorka doszła do wniosku, że zasada biznesowej oceny sytuacji uregulowanej w Kodeksie spółek handlowych odnosi się wyłącznie do sądowej oceny decyzji menedżerskiej dokonywanej *ex ante* a nie *ex post*. Przedmiotowa regulacja nie spełnia funkcji ochronnej w stopniu zapewniającym tzw. „bezpieczną przystań”. Powołane przepisy wskazujące przesłanki dołożenia przez członka zarządu staranności wynikającej z zawodowego charakteru swojej działalności nie wspierają ochronnej funkcji zasady biznesowej oceny sytuacji. Autorka poddając w rozdziale IV krytyce unormowania kodeksowe *de lege ferenda* proponuje przeformowanie kryteriów sądowych oceny decyzji menedżerskich umożliwiające odróżnienie starannego procesu decyzyjnego od niestarannego. Proponując zmianę przepisów art. 293 § 3, 300¹²⁵ § 2 i 483 § 3 KSH „(...) członek zarządu (...) nie narusza obowiązku dołożenia staranności (...) jeżeli postępując w sposób lojalny wobec spółki, może racjonalnie zakładać, że działa w granicach akceptowalnego ryzyka biznesowego”, podkreśla, że ma ona na celu pełniejszą realizację funkcji ochronnej zasady biznesowej oceny sytuacji (s. 192-202; 204-212). Jako zalety proponowanego rozwiązania Autorka podnosi, że odnosi ono ryzyko do ryzyka biznesowego; wskazując na konieczność dokonania subiektywnej oceny, uwzględniającej nastawienie decydenta przy podejmowaniu decyzji; wskazuje na konieczność dokonania sądowej oceny procesu podejmowania decyzji poprzez odwołanie do akceptowalnego ryzyka, które odnosi się do procesu zarządzania ryzykiem. Ustosunkowując się do przedstawionej koncepcji Autorki ogólnie podkreślić trzeba jej oryginalność,

poprawność prawną jednakże uznać ją trzeba niejako za przedwczesną na obecnym etapie obowiązywania nowej regulacji prawnej w analizowanych przepisach Kodeksu spółek handlowych. Należy w praktyce obserwować jak funkcjonują nowe unormowania dotyczące *business judgment rule* a później ewentualnie dokonywać ich zmian. Przemawia za tym także to, że nie mamy jeszcze orzeczeń sądowych pozwalających na rzetelną ocenę ich funkcjonowania w praktyce.

III.5. Mam zastrzeżenia odnośnie uwag Autorki odnoszących się do rozwiązań niemieckich (s. 70 - § 93 ust. 1 zd. 1 i 2 AKG) oraz litewskich (s. 77-78 – uwagi dotyczące kryteriów sądowej oceny decyzji biznesowych) zwłaszcza w kontekście artykułów Profesora Z. Kuniewicza, wymienionych w punkcie 89-90 s. 228 wykazu literatury.

III.6. Jeżeli chodzi o stronę formalną recenzowanej rozprawy, to ogólnie trzeba stwierdzić, że odpowiada ona przyjętym regułom i standardom. Strona warsztatowa i językowa rozprawy nie nasuwa zastrzeżeń. Autorka bardzo dobrze opanowała technikę pisania pracy naukowej (ma w swoim dorobku wartościowe publikacje z lat 2021-2024), posługuje się dobrą polszczyzną i charakteryzuje się prawidłowym wykorzystaniem języka prawnego i prawniczego. Rozprawa jest starannie opracowana pod względem językowym, stylistycznym i gramatycznym.

IV. Wniosek końcowy

Podsumowując, mimo podniesionych w recenzji uwag polemicznych lub zastrzeżeń należy uznać, że przedłożona praca doktorska to opracowanie oryginalne, poprawne warsztatowo i umiejętnie napisane, które dotyczy interesującego, ważnego i mało opracowanego w polskiej nauce zagadnienia. Rozprawę oceniam wysoko. Lektura rozprawy ujawnia w pełni zdolność Autorki do samodzielnego formułowania poglądów oraz umiejętność rzeczowej ich argumentacji. Wyrażam w związku z tym opinię, że rozprawa doktorska mgr Luizy Jedlińskiej pt. „Biznesowa ocena sytuacji i jej uregulowanie w Kodeksie spółek handlowych” spełnia w wymaganym zakresie przesłanki określone w art. 187 ustawy z 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (T. jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 742 z zm.) i może stanowić podstawę dalszych czynności w przewodzie doktorskim.

Katowice, 18.04.2025 r.

Prof. dr hab. Janusz A. Strzépka